

UZASADNIENIE

Powódka K. K. wniosła o zasądzenie od pozwanego D. D. (1) kwoty 1 716 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 28 września 2004 r. do dnia zapłaty i kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. W uzasadnieniu pozwu podała, że w dniu

22 kwietnia 2002 r. w wyniku kolizji został uszkodzony pojazd należący do D. D., zarejestrowany na ojca pozwanego – B. D. (1). W dniu 17 marca 2003 r. pozwany złożył adw. Z. K. (1) oświadczenie, iż kwota w wysokości 10 314,17 zł w pełni zaspokaja jego roszczenia odszkodowawcze, przy czym zobowiązał się zwrócić tę kwotę, gdyby ubezpieczyciel sprawy wypadku nie wypłacił jej w toku postępowania likwidacyjnego. W oświadczeniu tym pozwany potwierdził także, że pobrał od adw.

Z. K. kwotę 2 400 euro, stanowiącą równowartość kwoty 10 314,17 zł, na poczet roszczeń odszkodowawczych, które miały być następnie wyegzekwowane od ubezpieczyciela sprawy wypadku. Dalej powódka wskazała, że w postępowaniu sądowym

o wypłatę odszkodowania, w którym roszczenie zgłosił B. D. (2), w dniu 27 września 2004 r. została zawarta ugoda, na podstawie której (...) SA zobowiązała się wypłacić B. D. kwotę 11 882,37 zł, która to kwota miała wyczerpywać wszelkie jego roszczenia odszkodowawcze związane z wyżej wymienioną kolizją. W tej sytuacji pismem z dnia 07 stycznia 2005 r. adw. Z. K. wezwał pozwanego do zwrotu kwoty 10 314,57 zł, stanowiącej równowartość 2 400 euro, jednak wezwanie to okazało się bezskuteczne. Dlatego też umową z dnia 06 lutego 2013 r. adw. Z. K. przelał część przedmiotowej wierzytelności, to jest co do kwoty 1 716 zł, na nią.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości

i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu zgodnie ze spisem kosztów.

Podniósł w szczególności, że w chwili zawierania umowy pomiędzy powódką a Z. K., zbywcy nie przysługiwała sporna wierzytelność, gdyż w dniu 26 września 2006 r. tę samą wierzytelność – tyle że w całości – zbył on na rzecz J. G. (1). Skoro więc z pozwu

i dołączonych dokumentów nie wynika, by wierzytelność ta powróciła do Z. K., umowa zawarta z powódką nie mogła przynieść skutku. Zarzucił nadto, że analiza treści jego oświadczenia z dnia 17 marca 2003 r. wskazuje, że był on zobowiązany do zwrotu kwoty 10 314,17 zł w przypadku, gdyby ubezpieczyciel sprawy wypadku nie wypłacił odszkodowania. Skoro zaś ubezpieczyciel wypłacił odszkodowanie, nie powstało zobowiązanie, w którym powódka upatruje źródło swojego roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany D. D. (1) i Z. K. (1) znają się na płaszczyźnie koleżeńsko – zawodowej.

W dniu 22 kwietnia 2002 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której pozwany, jako właściciel pojazdu marki (...)o numerze rejestracyjnym (...), zarejestrowanego na jego ojca – B. D. (1), poniósł szkodę w wysokości 13 450,57 zł.

W dniu 17 marca 2003 r. Z. K. przekazał pozwanemu kwotę 10 314,17 zł.

Tego samego dnia pozwany złożył oświadczenie, w którym wskazał, iż kwota 10 314,17 zł w pełni zaspokaja jego roszczenia odszkodowawcze, zobowiązując się jednocześnie do jej zwrotu w przypadku, gdyby ubezpieczyciel sprawy wypadku nie wypłacił jej w toku postępowania likwidacyjnego.

Wszystkie zaś pozostałe roszczenia wynikające ze szkody komunikacyjnej z dnia

22 kwietnia 2002 r. scedował na rzecz adwokata prowadzącego sprawę.

Ostatecznie sprawę dotyczącą roszczeń B. D. ze szkody komunikacyjnej z dnia 22 kwietnia 2002 r. prowadził adw. Z. K. (1), zarówno w postępowaniu likwidacyjnym, jak i przed Sądem Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi. W trakcie tego postępowania, w dniu 27 września 2004 r. (...) SA w Ł. (ubezpieczyciel sprawy kolizji) zawarł z B. D. ugodę dotyczącą wysokości i wypłaty odszkodowania

z tytułu przedmiotowej kolizji drogowej. Na mocy tej ugody ubezpieczyciel zobowiązał się wypłacić B. D. kwotę 11 882,37 zł, która wyczerpywać miała wszelkie jego roszczenia odszkodowawcze związane z tą kolizją.

Dowód: kserokopia oświadczenia pozwanego z dnia 17 marca 2003 r., kserokopia ugody z dnia 27 września 2004 r., zawartej między B. D. (1) a (...) SA w Ł. , kserokopia postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia

w Łodzi III Wydziału Cywilnego z dnia 09 grudnia 2004 r. w sprawie o sygn. akt III C (...); częściowo przesłuchanie pozwanego.

W tej sytuacji pismem z dnia 07 stycznia 2005 r. Z. K. (1) wezwał pozwanego do zwrotu kwoty 11 882,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12 marca 2003 r.,

w nieprzekraczalnym terminie 7 dni

W odpowiedzi na powyższe wezwanie pozwany odmówił spełnienia roszczenia.

Dowód: kserokopia pisma adw. Z. K. (1) do pozwanego z dnia 07 stycznia 2005 r., kserokopia pisma pozwanego do adw. Z. K. (1) z dnia 08 marca 2005 r.

W związku z tym Z. K. (1) w dniu 26 września 2006 r. sporządził umowę przelewu wierzytelności, na mocy której zbył na rzecz J. G. (1) wierzytelność przysługującą mu w stosunku do pozwanego w kwocie 10 314,17 zł.

W postępowaniu dowodowym prowadzonym przez Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe

W Gdańsku w sprawie o sygn. akt I C (...), wszczętej z powództwa J. G. (1) przeciwko D. D. (1) o zapłatę kwoty 10 314,17 zł, ustalono, że umowa przelewu wierzytelności zawarta 26 września 2006 r. między J. G. (1) a Z. K. (1) nie wywołuje skutków prawnych, albowiem podpis na umowie przelewu nie został złożony przez J. G.. Ustalając, iż umowa nie została zawarta, powództwo zostało oddalone, przy czym wyrok w tej sprawie uprawomocnił się w dniu 29 grudnia 2012 r.

Dowód: kserokopia umowy przelewu wierzytelności z dnia 26 września 2006 r., protokół przesłuchania w charakterze strony J. G. (1) przed Sądem Rejonowym w Siegburg w dniu 11 maja 2012 r. wraz z poświadczonym tłumaczeniem tego protokołu z języka niemieckiego na język polski, znajdujący się w aktach sprawy Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku o sygn. I C (...), odpis wyroku wraz z uzasadnieniem znajdujący się

w aktach sprawy Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku o sygn. I C (...).

W związku z tym Z. K. (1) ponownie dokonał sprzedaży wierzytelności przysługującej mu w stosunku do pozwanego w kwocie 10 314,17 zł, przy czym część tej wierzytelności w wysokości 1 716 zł na podstawie umowy z dnia 06 lutego 2013 r. nabyła powódka K. K..

Pozostali nabywcy części przedmiotowej wierzytelności również wystąpili

z powództwami o zapłatę przeciwko D. D., uzyskując wyroki uwzględniające ich

roszczenia.

Dowód: kserokopia umowy przelewu wierzytelności z dnia 06 lutego 2013 r., kserokopia pisma adw. Z. K. (1) do pozwanego z dnia 25 lutego 2013 roku wraz z potwierdzeniem nadania; kserokopia wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 27 grudnia 2013 r. w sprawie o sygn. akt II Ca (...) wraz z uzasadnieniem, kserokopia wyroku Sądu Rejonowego

w L.z dnia 28 lipca 2014 r. w sprawie o sygn. akt I C (...)wraz z uzasadnieniem.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należy uwzględnić w całości.

Przelew wierzytelności uregulowany w przepisach art. 509 k.c., w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności a jej cesjonariusz, powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi).

Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia

w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 r., V ACa 733/12, LEX nr 1289450). Należy jednocześnie podkreślić, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 r., V CSK 187/06, „Monitor Prawniczy” 2006, nr 16, s. 849).

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że doszło do kolizji drogowej, za którą Z. K. (1) wypłacił pozwanemu kwotę 10 314,17 zł tytułem odszkodowania oraz że na podstawie oświadczenia z dnia 17 marca 2003 r. pozwany zobowiązał się do zwrotu tej kwoty w przypadku, gdy ubezpieczyciel nie wypłaci odszkodowania w toku postępowania likwidacyjnego. Bezsporne było również to, że takie odszkodowanie zostało wypłacone ojcu pozwanego – B. D. (1) na podstawie ugody z dnia 27 września 2004 r.

Spór natomiast dotyczył tego, czy ojciec D. D. (1) zwrócił Z. K. (1) otrzymaną od niego kwotę, co skutkowałoby wygaśnięciem zobowiązania wynikającego z umowy przelewu wierzytelności. Pozwany zarzucał również, iż w momencie zawierania umowy przelewu wierzytelności z powódką, Z. K. (1) nie posiadał wierzytelności wobec niego, albowiem zbył ją na mocy umowy zawartej z J. G. (1) w dniu 26 września 2006 r. Wreszcie spór koncentrował się również co do wykładni treści złożonego przez pozwanego oświadczenia z dnia 17 marca 2003 r.

W pierwszym rzędzie należy podkreślić, że przeprowadzone postępowanie dowodowe nie pozwoliło na ustalenie, iż doszło do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem. Pozwany bowiem nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu, z którego wynikałoby, iż jego ojciec

B. D. faktycznie zwrócił Z. K. (1) otrzymaną kwotę odszkodowania,

w szczególności nie przedłożył pokwitowania, które rzekomo otrzymał jego ojciec

w kancelarii mecenasa Z. K. .

Jeśli zaś chodzi o umowę przelewu wierzytelności zawartą pomiędzy Z. K.

a J. G., to Sąd ustalił, iż była ona już przedmiotem postępowania w sprawie toczącej się przed Sądem Rejonowym Gdańsk-Południe w Gdańsku pod sygn. akt I C (...).

W sprawie tej jednoznacznie zaś ustalono, iż umowa przelewu wierzytelności zawarta w dniu 26 września 2006 r. między J. G. (1) a Z. K. (1) nie wywołuje skutków prawnych, albowiem podpis na umowie przelewu nie został złożony przez

J. G.. Ustalając, iż umowa nie została zawarta, powództwo zostało oddalone, przy czym wyrok w tej sprawie uprawomocnił się w dniu 29 grudnia 2012 r. W tej sytuacji uznać należało, że w dniu 06 lutego 2013 r. Z. K. posiadał przedmiotową wierzytelność

w stosunku do pozwanego, a zatem powódka mogła skutecznie ją nabyć.

Przechodząc zaś do oceny treści złożonego przez pozwanego oświadczenia z dnia

17 marca 2003 r. należy wskazać, że Sąd podziela stanowisko powódki, iż został spełniony zawarty w oświadczeniu warunek zwrotu na rzecz adw. Z. K. (1) kwoty 10 314,17 zł, wyrażony przez pozwanego w następujący sposób: „jednocześnie zobowiązuję się do zwrotu powyższej kwoty mec. K. w przypadku, gdyby ubezpieczalnia sprawcy wypadku nie wypłaciła jej w toku postępowania likwidacyjnego”.

Wprawdzie faktycznie w oświadczeniu tym nie sprecyzowano, komu ma zostać wypłacone odszkodowanie, jednak oczywistym jest, mając na uwadze okoliczności sprawy wynikające już z samej treści oświadczenia z dnia 17 marca 2003 r., że zgodnym zamiarem

i celem stron było, aby adw. Z. K. wyrównał szkodę komunikacyjną w pojeździe pozwanego, zarejestrowanym na jego ojca, w zamian za cesję pozostałych roszczeń wynikających ze szkody komunikacyjnej powstałej w dniu 22 kwietnia 2002 r. Skoro więc

Z. K. wyrównał pozwanemu szkodę, to w cytowanym wyżej zdaniu zawartym

w oświadczeniu z dnia 17 marca 2003 r. nie chodziło o wypłatę przez ubezpieczyciela odszkodowania komukolwiek, lecz o to, by wypłata ta ostatecznie nastąpiła do rąk Z. K.. Mając zaś na względzie, że tak się nie stało, pozwany stał się zobowiązany do zwrotu adwokatowi wypłaconego przez niego odszkodowania. Zdaniem tutejszego Sądu, tylko taka interpretacja powyższego oświadczenia uwzględnia zebrane w sprawie dowody, jest logiczna

i zgodna z doświadczeniem życiowym.

Reasumując więc, skoro ubezpieczyciel wypłacił odszkodowanie za szkodę komunikacyjną powstałą w dniu 22 kwietnia 2002 r. do rąk ojca pozwanego, a ojciec pozwanego nie przekazał tej kwoty Z. K., tym samym spełnił się warunek, o którym mowa w oświadczeniu z dnia 17 marca 2003 r., od którego uzależniony był obowiązek zwrotu przez pozwanego na rzecz Z. K. kwoty 10 314,17 zł. Z tych też względów powódka skutecznie nabyła od Z. K. na mocy umowy z dnia 06 lutego 2013 r. wierzytelność w kwocie 1 716 zł, przysługującą mu w stosunku do pozwanego w ogólnej wysokości 10 314,17 zł, albowiem udowodniła zarówno istnienie dochodzonej wierzytelności, jak i dokonanie przelewu tej wierzytelności na jej rzecz. Jednocześnie należy zaznaczyć, że pozwany pozostawał w opóźnieniu z zapłatą dochodzonej kwoty od dnia

28 września 2004 r., skoro w dniu 27 września 2004 r. B. D. otrzymał odszkodowanie. Mając zaś na uwadze, że zgodnie z przepisem art. 509 § 2 k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki, powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów, orzeczono jak

w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu (punkt II wyroku) postanowiono w oparciu o przepisy art. 98 § 1

i 3 k.p.c. oraz § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) (Dz. U. z 2013, poz. 461), przyjmując, że powódka poniosła takie koszty w kwocie 1 303,10 zł i wygrała sprawę w całości. Na koszty te składają się zaś: opłata od pozwu w kwocie 30 zł, wynagrodzenie adwokata w kwocie 600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł i koszty przejazdu pełnomocnika na rozprawy w dniach 16.09.2013 r., 06.11.2013 r., 18.12.2013 r., 18.06.2014 r. i 24.09.2014 r. w wysokości 656,10 zł (trasa L.-D.-L.: 157 km x 0,8358 zł x 5).

Z/

- 1) odnotować;
- 2) odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanego;
- 3) kal. 14 dni od doręczenia.

14.10.2014 r.